

des at den omfatter alle Tilfælde, hvor Ejendele under Ægteskabet vederlagsfrit overdrages fra den ene Ægtefælle til den anden, og Godkendelsen blev henlagt til Overvrigheden, eventuelt Justitsministeriet. I nærværende Forslag er Landstingets Affattelse opretholdt, dog at Godkendelsen er henlagt til Justitsministeriet, idet man ved nærmere Overvejelse har fundet, at det for at sikre en ensartet Praksis er nødvendigt, at Godkendelsen i Almindelighed henlægges til Justitsministeriet.

ad Kapitel V.

ad § 38.

Ved Folketingets Vedtagelse af 12. Februar 1920 blev der som et 3die Tilfælde, i hvilket der kan opnaas Bosondring, tilføjet „naar den anden Ægtefælle ulovligt ophæver Samlivet“. Denne Bestemmelse har Kommissionen fundet overflødig, jfr. Kommissionsbetænkningen 1918 Pag. 201. Den er derfor heller ikke optaget i Udkastet 1923 og i Lovforslaget 1923—24, men under Behandlingen af Forslaget i Landstinget indsattes Bestemmelsen paany, og den er ogsaa optaget i nærværende Forslag, idet den tilsvarende Bestemmelse i Lov Nr. 75 af 7. April 1899 § 30 er blevet anvendt i et stort Antal Tilfælde, hvorfor det er fundet praktisk at bibeholde den gældende Rets Regler paa dette Punkt. Til den anførte Bestemmelse er derhos i nærværende Forslag tilføjet, at Begæringen om Bosondring skal indgives inden 1 Aar efter Samlivets Ophævelse. Denne Tilføjelse er fremkaldt af de Erfaringer, der er gjort om den tilsvarende Regel om Bosondring i Lov Nr. 75 af 7. April 1899, hvorefter Begæring om Bosondring er fremsat indtil 20 Aar efter Samlivets Ophævelse. En saa sen Fremsettelse af Begæringen virker stødende og urimelig.

ad § 39.

Værnetingsreglen i Slutningen af 1ste Punktum hidrører i dens nuværende Form fra Udkastet 1923 og er formuleret i Overensstemmelse med Værnetingsreglerne i nyere Love, jfr. Lov Nr. 113 af 29. April 1913 § 6. Ved Udkastet 1923 er endvidere Bestemmelsen om, at Skifteretten skal paatægge Bosondringsbegæringen, hvilken Tid og Dag den er indkommet, udgaaet. — Under Behandlingen i Landstinget 1923—24 blev Værnetingsreglen i 2det Punktum i 1ste Stykke indføjet.

ad § 40.

I nærværende Forslag er i 1ste Stykke optaget en Bestemmelse om, at Skifteret-

tens Kendelse skal træffes snarest muligt og som Regel senest inden 1 Maaned fra Indleveringsdagen for Begæringen. En tilsvarende Bestemmelse, dog med en absolut Frist paa 14 Dage, fandtes i Folketingets Vedtagelse af 12. Februar 1920 i Paragraffens 3die Stykke, men var udeladt i Udkastet 1923 og Lovforslaget 1923—24.

ad § 41.

Af den tilsvarende Bestemmelse i Lovforslagene 1918—19 og 1919—20 er 1ste Punktum bibeholdt, medens Resten af 1ste Stykke er slettet som overflødig, hvorhos 2det Stykke er overflyttet til § 64 a i Forslaget til Lov om en ændret Affattelse af Skiftelovens Kapitel 5 og 6.

ad § 44.

I Udkastet 1918 og de sig dertil sluttede Lovforslag var Afgiften fikseret til 10 Kr. Udkastet 1923 og Lovforslaget 1923—24 overlod det til Justitsministeriet at fastsætte Afgiftens Størrelse. I nærværende Forslag er Afgiften atter foreslaaet sat til 10 Kr., men med Adgang for Skifteretten til at nedsætte eller eftergive Afgiften, hvor Omstændighederne taler derfor.

ad Kapitel VII.

ad § 52.

I Regeringsforslaget 1923—24 er der i Overensstemmelse med Udkastet 1923 tilføjet et nyt Punktum, svarende til § 51 i Lov om Umyndighed og Værgemaal af 30. Juni 1922.

ad § 54.

Efter Udkastene 1918 og 1923 samt de tidligere Regeringsforslag skulde den efterlevende Ægtefælle arve Halvdelen af afdødes Formue, saafremt der efter den afdøde fandtes Fader, Moder, Søskende eller Søskenes Afkom. Under Behandlingen i Landstinget 1923—24 indskrænkedes Kredsen af de nævnte Slægtninge til Fader, Moder eller Søskende. I nærværende Forslag er ogsaa Søskende udeladt. Disse Ændringer er foranlediget ved, at det normalt maa antages at være stemmende med afdødes Ønske, at den efterlevende Ægtefælle arver ham fremfor hans Søskende og disses Afkom. I Folketingets Vedtagelse den 12. Februar 1920 § 188 var der tillagt den længstlevende Ægtefælle fuld Arveret til afdødes Formue, og hvis den længstlevende ikke indgik nyt Ægteskab og ikke traf anden testamentarisk Bestemmelse, skulde den hele efterladte Formue ved hans Død deles til hver Ægtefælles Arvinger efter